

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-94/18-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda dr. sc. Sanje Otočan, predsjednice vijeća, Sanje Štefan i Borisa Markovića, članova vijeća, te više sudske savjetnice i zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa opunomoćenik: dipl. iur., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Drniša, Drniš, Trg kralja Tomislava 1. koju zastupa opunomoćenica i odvjetnica iz Rijeke, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i određivanja naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 20. lipnja 2018.

p r e s u d i o j e

- I. Usvaja se tužbeni zahtjev.
Poništava se djelomično rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/15-11/623, urbroj: 376-10-18-18 od 5. veljače 2018. te se predmet vraća tuženiku na ponovni postupak.
- II. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova upravnog spora.
- III. Ova presuda objavit će se u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporavanim djelomičnim rješenjem tuženika utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na česticama navedenima u izreci toga rješenja u k.o. Badanj, k.o. Drinovci, k.o. Drniš, k.o. Kaočine, k.o. Kričke, k.o. Radonić, k.o. Siverić, k.o. Tepljuh i k.o. Trbounje, u vlasništvu zainteresirane osobe – Grada Drniša (točka I. izreke). Točkom II. izreke rješenja utvrđeno je da elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu iz točke I. izreke čini 12.701,76 m trase elektroničkih komunikacijskih vodova. Točkom III. izreke rješenja utvrđena je visina naknade za pravo puta na nekretninama iz točke I. izreke u iznosu od 55.970,80 kn godišnje, koju je tužitelj dužan plaćati zainteresiranoj osobi, počevši od 28. prosinca 2015.

Protiv djelomičnog rješenja tuženika tužitelj je podnio tužbu zbog svih zakonom propisanih razloga. U tužbi opisuje postupanje tuženika u postupku po zahtjevu zainteresirane osobe za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (u daljnjem tekstu: EKI) koji je zainteresirana osoba podnijela kao vlasnik i korisnik nekretnina na kojima je izgrađena EKI. Tužitelj prigovara što

je u konkretnom slučaju primijenjen Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine", 95/17.; u daljnjem tekstu: Pravilnik/17.) koji nije bio na snazi u vrijeme pokretanja upravnog postupka, već je stupio na snagu u tijeku upravnog postupka (30. rujna 2017.). Mišljenja je da je tuženik, primijenivši izmijenjenu materijalnopравnu odredbu članka 5. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta prema kojoj se naknada utvrđuje za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, a koja nije bila na snazi u vrijeme pokretanja predmetnog upravnog postupka, pogrešno primijenio materijalno pravo. Tužitelj nadalje ističe da je osporavano rješenje protivno članku 28. stavku 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.; u daljnjem tekstu: ZEK) kojim je, između ostalog propisano da je infrastrukturni operator obavezan plaćati upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta. Naime, prema mišljenju tužitelja, tuženik je osporenim rješenjem zainteresiranu osobu proglasio vlasnikom i upraviteljem, a time i ovlaštenikom naknade za pravo puta za nekretnine za koje nije nedvojbeno utvrđeno da su bile njeno vlasništvo u tijeku cijelog razdoblja za koje joj je priznata naknada. Tvrdi da je po pozivu tuženika od 25. siječnja 2017. dostavio zemljišnoknjižne izvratke, međutim, to ne znači da je istovjetno zemljišnoknjižno stanje bilo u vrijeme pokretanja postupka, ali i u vrijeme donošenja osporavanog rješenja. Mišljenja je da je za pravilno utvrđivanje činjeničnog stanja potrebno izvršiti uvid u povijesne zemljišnoknjižne izvratke. Pored toga, tužitelj smatra da u konkretnom slučaju nije pravilno utvrđen dan podnošenja zahtjeva zainteresirane osobe. Mišljenja je da je dan zaprimanja urednog zahtjeva zainteresirane osobe 23. siječnja 2017., a ne 28. prosinca 2015. kako to smatra tuženik. Predlaže usvajanje tužbenog zahtjeva i poništavanje osporavanog djelomičnog rješenja.

Na temelju članka 32. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17.; u daljnjem tekstu: ZUS), tuženik i zainteresirana osoba pozvani su da dostave odgovor na tužbu.

U odgovoru na tužbu tuženik u bitnom ističe da je uporište za primjenu Pravilnika/17. odredba toga Pravilnika kojom je propisano da će se postupci započeti po ranijem Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta dovršiti po odredbama Pravilnika/17. Stoga smatra da u konkretnom slučaju nije pogrešno primijenjeno materijalno pravo. Mišljenja je da se o nedopuštenom povratnom djelovanju materijalnog propisa radi samo u slučajevima kada nema prijelazne odredbe po kojoj bi trebalo postupiti. U konkretnom slučaju nije riječ o povratnom djelovanju Pravilnika/17., koje nije dopušteno prema članku 90. Ustava Republike Hrvatske budući da pravo na naknadu za pravo puta ne proizlazi iz Pravilnika/17. niti iz rješenja tuženika, već iz članka 28. stavka 1. i članka 29. stavka 1. ZEK-a, a ZEK-om nije izričito propisano od kojeg trenutka teče pravo na naknadu. Pravilnik/17. ne bi se, zbog zabrane povratnog djelovanja, mogao primjenjivati kada bi se njime mijenjali pravni odnosi koji su nastali prije njegova stupanja na snagu. Međutim, niti ranije važećim Pravilnikom, niti Pravilnikom/17. ne mijenjaju se pravni odnosi između vlasnika nekretnine i infrastrukturnog operatora. U prilog svojim tvrdnjama tuženik se poziva na presudu ovoga Suda, poslovni broj: UsII-319/17-6 od 11. siječnja 2018. u kojoj je izraženo stajalište o primjeni Pravilnika/17. Tuženik smatra neosnovanim tužiteljev prigovor o pogrešno odnosno nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju u vezi s vlasništvom pojedinih nekretnina koje su obuhvaćene osporavanim rješenjem. Navodi da je vlasnički status svih nekretnina obuhvaćenih osporavanim rješenjem utvrđen na temelju dokaza koje su stranke dostavile u upravnom postupku te da tužitelj nije dostavio dokaze iz kojih bi bilo vidljivo drukčije činjenično stanje u odnosu na ono kakvo je utvrđeno u postupku. Ističe da je tužiteljeva obveza plaćati naknadu

za pravo puta na nekretninama kojima prolazi njegova elektronička komunikacijska infrastruktura. Predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu u bitnom tvrdi da se prema članku 9. stavku 2. Pravilnika/17. predmetni postupak morao dovršiti po tom Pravilniku. Što se tiče vlasništva nekretnina, ističe da je ona vlasnica svih nekretnina koje su obuhvaćene osporavanim rješenjem i to u cijelom razdoblju od pokretanja postupka do donošenja osporavanog rješenja. Neosnovanim smatra i tužiteljev navod da zahtjev iz prosinca 2015. nije bio uredan. Predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva. Traži naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Osporavano rješenje doneseno je na temelju članka 28. stavka 6. ZEK-a kojim je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred Agencijom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. toga Zakona te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

Prema članku 27. stavku 1. ZEK-a, operatori javnih komunikacijskih mreža imaju prava infrastrukturnog operatora na cijelom području Republike Hrvatske, što obuhvaća gradnju, održavanje, razvoj i korištenje elektroničke komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture na općem dobru, na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba, u skladu s tim Zakonom i posebnim propisima.

Iz spisa tuženika proizlazi da je tuženik 28. prosinca 2015. zaprimio zahtjev zainteresirane osobe (Grada Drniša) za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za EKI koja je izgrađena na području Grada Drniša i određivanje naknade za pravo puta. Nakon provedenog postupka tuženik je donio osporavano djelomično rješenje kojim je utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za EKI i drugu povezanu opremu izgrađenu na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe te utvrdio naknadu za pravo puta u iznosu od 55.970,80 kn godišnje, počevši od 28. prosinca 2015.

U vrijeme podnošenja zahtjeva na snazi je bio Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine", 152/11. i 151/14. – u daljnjem tekstu: Pravilnik/11.) kojim je u članku 5. bilo propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred HAKOM-om pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI i drugu povezanu opremu na nekretninama iz članka 2. stavka 1. toga Pravilnika, pri čemu upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ima pravo odabrati hoće li se visina naknade za pravo puta odrediti na način kako je to određeno stavcima 1. ili 5. članka 7. toga Pravilnika. Po utvrđivanju infrastrukturnog operatora na temelju članka 2. toga Pravilnika i visine naknade za pravo puta, HAKOM će izdati potvrdu o pravu puta infrastrukturnom operatoru. Potvrdu HAKOM ne izdaje ako upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ugovore korištenje općeg dobra ili vlastitih nekretnina s infrastrukturnim operatorom putem drugih važećih propisa.

Prema članku 4. stavku 3. Pravilnika/11., infrastrukturni operator mora vlasniku nekretnine, odnosno upravitelju općeg dobra dostaviti presliku potvrde o pravu puta i izvadak iz Tablice 1 koji se na njega odnosi u roku od 30 dana od zaprimanja potvrde te početi plaćati naknadu utvrđenu u Tablici 1. Obveza plaćanja se računa od dana izdavanja potvrde o pravu puta.

Pravilnik/17., koji je stupio na snagu 30. rujna 2017., dakle u tijeku upravnog postupka koji je prethodio ovom upravnom sporu, izmijenio je članak 5. Pravilnika/11. propisujući da će kod utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta po zahtjevu upravitelja općeg dobra ili vlasnika nekretnine, HAKOM, za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu

elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta. Člankom 9. stavkom 2. Pravilnika/17. propisano je da će se postupci započeti po Pravilniku/11. dovršiti po Pravilniku/17.

Iz dokumentacije koja prileži spisu predmeta proizlazi da je tuženik u povodu zahtjeva zainteresirane osobe proveo postupak i prikupio potrebne podatke na temelju kojih je utvrdio visinu naknade za pravo puta koja je određena od dana podnošenja zahtjeva.

U vrijeme podnošenja zahtjeva zainteresirane osobe nije bio na snazi Pravilnik/17. Međutim, s obzirom na prijelaznu odredbu članka 9. stavka 2. Pravilnika/17., u konkretnom je slučaju trebalo primijeniti taj Pravilnik, kao što je tuženik i učinio. Stoga Sud ne nalazi osnovanim tužiteljev navod o pogrešnoj primjeni materijalnog prava.

Međutim, Sud utvrđuje da je djelomično osnovan prigovor tužitelja kojim osporava vlasništvo zainteresirane osobe na nekim česticama obuhvaćenim osporavanim djelomičnim rješenjem.

U postupku koji je prethodio ovom upravnom sporu tuženik je utvrdio na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu EKI te je sve te nekretnine podveo pod vlasništvo odnosno upravljanje zainteresirane osobe, unatoč tome što se iz dokaza provedenih u upravnom postupku, odnosno iz spisa predmeta, za neke čestice ne može izvesti takav zaključak.

Polazeći od mjerodavnog članka 28. stavka 6. ZEK-a koji ovlašćuje vlasnika nekretnine, odnosno upravitelja općeg dobra na podnošenje zahtjeva radi utvrđenja infrastrukturnog operatora i utvrđivanje visine naknade za pravo puta koju je infrastrukturni operator dužan plaćati, u konkretnom je slučaju za svaku česticu koja je obuhvaćena zahtjevom bilo potrebno utvrditi tko je vlasnik odnosno tko njome upravlja. Spisu prileže izvadci iz zemljišnih knjiga koji dokazuju vlasništvo zainteresirane osobe na većini čestica koje su obuhvaćene osporavanim rješenjem. Međutim, iz zemljišnoknjižnog izvotka Općinskog suda u Šibeniku, Zemljišnoknjižnog odjela Drniš, koji se odnosi na kč. br. 2044/2, zk. ul. 3500 k.o. Drniš, razvidno je da je ta nekretnina javna cesta (županijska cesta) – javno dobro u općoj uporabi kojim upravlja Županijska uprava za ceste na području Šibensko-kninske županije. S obzirom na navedeno, Sud je utvrdio da zainteresirana osoba nije vlasnica svih čestica obuhvaćenih osporavanim rješenjem zbog čega nije moguće prihvatiti kao pravilno takvo utvrđenje tuženika.

Obveza infrastrukturnog operatora na plaćanje naknade za pravo puta postoji isključivo prema vlasniku nekretnine na kojoj je izgradio EKI, odnosno ako je EKI izgrađen na općem dobru prema upravitelju tog općeg dobra. Utvrđenjem tuženika prema kojem je zainteresirana osoba vlasnik nekretnina koje su u vlasništvu, odnosno pod upravom drugih osoba tuženik bi tim osobama uskratio pravo na naknadu za pravo puta u postupku koji je proveden bez znanja i sudjelovanja tih osoba.

Polazeći od navedenog, kao i činjenice da je osporavanim djelomičnim rješenjem tuženika naknada utvrđena u ukupnom iznosu za sve nekretnine koje su obuhvaćene osporavanim rješenjem, ovaj Sud ne može otkloniti prigovor tužitelja da je tuženik odredio naknadu zainteresiranoj osobi između ostalog i za (najmanje jednu) nekretninu za koju joj prema mjerodavnim odredbama ZEK-a ne pripada pravo na naknadu budući da nije vlasnica te nekretnine, niti njome upravlja. Stoga se predmet vraća tuženiku na ponovni postupak u kojemu će tuženik utvrditi nekretnine koje su u vlasništvu zainteresirane osobe kao i razdoblje za koje zainteresirana osoba ima pravo na naknadu za pravo puta te na temelju utvrđenih činjenica donijeti novo rješenje.

U odnosu na zahtjev zainteresirane osobe za liknadu troškova spora, valja istaknuti da prema članku 79. stavku 4. ZUS-a stranke imaju pravo na troškove upravnog spora razmjerno uspjehu u sporu, zbog čega je Sud odbio zahtjev zainteresirane osobe.

Iz navedenih razloga, na temelju članka 58. stavka 1. ZUS-a odlučeno je kao u točki I. izreke. Točka II. izreke temelji se na članku 79. stavku 6. ZUS-a, a točka III. izreke temelji se na članku 14. stavku 8. ZEK-a.

U Zagrebu 20. lipnja 2018.

Predsjednica vijeća
dr. sc. Sanja Otočan, v.r.

Za točnost otpravka ovlaštení službenik

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno: 30.8.2018. 9:23:11		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/18-01/37	-04	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-18-3	Spls	0

